

Θολωτός τάφος στην Καρποφόρα

Στα χωριά μας έχουν ανακαλυφθεί αρκετοί αρχαίοι θολωτοί τάφοι. Έχουν ανακαλυφθεί στη Χώρα, στο Πισπίσα, στο Βλαχόπουλο, στη Δάφνη, στον Αριστομένη, στην Καρποφόρα και σε πολλά άλλα μέρη. Στη

φωτογραφία βλέπουμε έναν τέτοιο θολωτό τάφο. Βρίσκεται στην περιοχή της Καρποφόρας. Τη φωτογραφία αντιγράψαμε από το βιβλίο «Περιήγησις Μεσσηνίας» της ΤΕΔΚ Νομού Μεσσηνίας.

Ένα ακόμη νεόκτιστο σπίτι στο Βλάση

Τα τελευταία χρόνια μια σειρά από νέα σπίτια έχουν οικοδομηθεί στο Βλάση και χρησιμοποιούνται ως εξοχικές κατοικίες. Μια από αυτές που χτίστηκαν τα τελευταία χρόνια

είναι και αυτή της φωτογραφίας που βρίσκεται λίγο έξω από το χωριό στη θέση Κάμπο. Οικοδομήθηκε από την οικογένεια του Λάκη Κωτσόβολου. Βλέπετε οι Βλασαίοι, όπως και όλοι οι Βουφραδιώτες είναι στενά συνδεδεμένοι με τον τόπο τους.

Η θέα είναι ξεχωριστή!!!

Το Βλάση είναι χτισμένο στην πλαγιά ενός λόφου με θέα τον Μεσσηνιακό κόλπο και το χλιοτραγουδισμένο βουνό, τον Ταΰγετο. Αυτό κάνει το χωριό ξεχωριστό. Η θέα από τα χωριά Βλάση, Μηλιώτη και Κοντογόνη μαγεύει στην κυριολεξία τον επισκέπτη ιδιαίτερα όταν η ατμόσφαιρα είναι καθαρή.

Από το ημερολόγιο του γυμνασίου Αριστομένη

Τη σχολική χρονιά 1957-1958 ιδρύεται στον Αριστομένη γυμνάσιο ως παράρτημα του γυμνασίου Μεσσηνίας. Ένα αίτημα και μάλιστα διαχρονικό των χωριών της περιοχής του Αριστομένη ικανοποιείται. Ας γυρίσουμε, λοιπόν, το χρόνο πίσω και ας δούμε τα προβλήματα της πρώτης εβδομάδας λειτουργίας του γυμνασίου μέσα από το ημερολόγιο του διευθυντή του σχολείου Ανδρέα Αβραμόπουλου: « Τρίτη 15 Οκτωβρίου 1957: Προσήλθον σήμερα στα μαθήματα 26 μαθηταί. Καταβάλομεν καθημερινώς προσπάθεια να διευθετήσωμεν κατά τον δυνατόν καλλίτερον τρόπον την αίθουσαν διδασκαλίας και τον περιβάλλοντα την οικίαν χώρον. Τετάρτη 16 Οκτωβρίου 1957: Σήμερον παρακολούθησαν την διδασκαλίαν τρίακοντα μαθηταί. Οι κηδεμόνες ερωτούν διάφορα πράγματα σχετικά με την λειτουργία του γυμνασιακού παραρτήματος. Όλοι είναι ενθουσιασμένοι διότι κατόρθωσαν να αποκτήσουν Γυμνάσιον εις τον τόπο τους. Πέμπτη 17 Οκτωβρίου 1957: Έδωκα σήμερον εντολή εις τον ξυλουργόν να φτιάξει ένα γραφείον. Να χωρίσει εν μέρος εις την αυτή οικίαν δια γραφείον. Ακολουθώς να τοποθετήσει τα παράθυρα. Τα θρανία εις τα οποία κάθηνται οι μαθηταί είναι του Δημοτικού Σχολείου. Παρασκευή 18 Οκτωβρίου 1957: Οι μαθηταί ηυξήθησαν εις αριθμόν. Σήμερον ενεγράφησαν έτεροι τρεις. Σάββατο 19 Οκτωβρίου 1957: Αν και η γρίπη εις την περιφέρειαν έχει πολλά κρούσματα, εκ των μαθητών ουδείς ασθενεί. (Τα στοιχεία αντλήσαμε από την ιστοσελίδα των μαθητών του γυμνασίου Αριστομένη).

Μεσοπόταμος: Ένα χωριό με πλούσια ιστορία

Στο φύλλο αυτό θα παρουσιάσουμε την ιστορική πορεία του χωριού Μεσοπόταμος που κάποτε άνηκε στο δήμο Βουφράδος ενώ τώρα ανήκει στο δήμο Χιλιχωριών, όπως αυτή την αλιεύσαμε από την ιστοσελίδα

www.mesopotamos.gr. Διαβάζουμε, λοιπόν: «Τα πρώτα δείγματα κατοίκησης στην ευρύτερη περιοχή χρονολογούνται κατά τη Νεολιθική Εποχή (5300 –2700 π.Χ.) και την Πρωτοελλαδική Εποχή (2600 - 2200 π.Χ). Συγκεκριμένα, κατά καιρούς, έχουν εντοπιστεί ίχνη οικισμών που κείτονται σε γειτονικούς λόφους σε στρατηγικές θέσεις που εξασφάλιζαν την εποπτεία ολόκληρης της περιοχής. Σημειώνεται ότι κατά τη διάνοξη δρόμων βρέθηκαν και ταφές που χρονολογούνται στις συγκεκριμένες περιόδους. Ιδιαίτερα σημαντικά είναι τα ευρήματα που χρονολογούνται κατά τα μυκηναϊκά χρόνια στην ευρύτερη περιοχή με την ανασκαφή τόσο ταφικών όσο και αρχιτεκτονικών καταλοίπων. Σημειώνεται ότι κατά τη δεκαετία του 1960 σε επίσκεψη του Σπυριδωνος Μαρινάτου, τακτικού καθηγητή της Αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, στο χωριό στο πλαίσιο της ευρύτερης ανασκαφικής έρευνάς του, και κατόπιν επιφανειακής έρευνας εντοπίστηκαν δύο θολωτοί τάφοι της μυκηναϊκής περιόδου, η ανασκαφή και μελέτη των οποίων κρίνεται ιδιαίτερα σημαντική και απαραίτητο να διεξαχθεί στο μέλλον. Επιπλέον, είχαν εντοπιστεί ίχνη λατομείου με πιθανή χρονολόγηση στους ρωμαϊκούς χρόνους. Στο ανατολικό τμήμα του χωριού πιθανολογείται και η ύπαρξη νεκροταφείου με χρονολόγηση στους πρωτοχριστιανικούς χρόνους. Βάσει μαρτυριών των κατοίκων σώζονταν μέχρι τις αρχές του 20

ου αι. αρχιτεκτονικά κατάλοιπα ναού των πρώιμων χριστιανικών χρόνων πλησίον του ναού του Σωτήρος. Μικρός ναός βρίσκεται στη θέση του ναού του Αγ. Γεωργίου στο νεκροταφείο του χωριού, από τον οποίον έχει διατηρηθεί η κεντρική κόγχη με τοιχογραφία της Παναγίας και του Χριστού στην άνω ζώνη και αγίων στην κάτω. Κατά τα χρόνια της Τουρκοκρατίας η περιοχή όπου σήμερα βρίσκεται το παλαιό τμήμα του χωριού είχε το τοπωνύμιο «βελί». Σημειολογικά ο όρος πιθανόν να σχετίζεται με τον όρο βελής που στα χρόνια εκείνα ήταν ο κηδεμών, ο προστάτης. Επομένως, η περιοχή αυτή μπορεί να ήταν ένας χώρος ιδιαίτερης προστασίας και εποπτείας. Πιθανόν, ο όρος να σχετίζεται με το πασά Βελή, υιό του Αλή Πασά των Ιωαννίνων, που κυβέρνησε τον Μοριά από το 1807 έως το 1812. Ήδη, βάσει αφηγήσεων κατοίκων, πρέπει στη δεκαετία 1860-1870 να υπήρχαν ολίγες κατοικίες στο χώρο που βρίσκεται το παλαιό τμήμα του χωριού. Σημειώνεται ότι αρκετοί κάτοικοι του χωριού έδειξαν υψηλό πατριωτικό φρόνημα στους Αγώνες του Έθνους κατά τον 20ο αι. Το 1912 καταργήθηκαν οι Καποδιστριακοί δήμοι σε όλη την Ελλάδα με τον Νόμο ΔΝΖ «Περί συστάσεως Δήμων και κοινοτήτων». Με το Β.Δ. της 31/8/1912 που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 262/1912 ο Δήμος Βουφράδος με μια διαδρομή 76 χρόνων καταργήθηκε. Τα περισσότερα χωριά του δήμου έγιναν αυτόνομοι οργανισμοί και αποτέλεσαν 14 ξεχωριστές κοινότητες, ανάμεσα στις οποίες ήταν το Ρωμύρι και το Βελή. Το 1927 δημιουργήθηκε η κοινότητα Μεσοποτάμου στη θέση που βρίσκεται και σήμερα από κατοίκους και των δύο προαναφερθέντων οικισμών.

Η ονομασία επιλέχθηκε για το λόγο ότι το χωριό βρίσκεται σε σημείο, όπου γύρω κείτονται ποτάμια. Το 1931 γράφτηκε η πιο μελανή σελίδα στην ιστορία του χωριού με το θάνατο του Χρήστου Η. Κοντού και του Παναγιώτη Κ. Βαρσαμούλη κατά τις διενέξεις που έγιναν για το άνοιγμα του δρόμου, η ηρωική πράξη των οποίων στάθηκε η αφορμή της κατασκευής του δρόμου Καλαμάτας – Πύλου. Στους χρόνους της Γερμανικής Κατοχής κάτοικοι του χωριού παρουσίασαν έντονη αντιστασιακή δραστηριότητα με πράξεις υψηλού πατριωτικού φρονήματος. Στη δεκαετία του 1950-1960 οι δύσκολες συνθήκες ζωής ανάγκασαν πολλούς κατοίκους του χωριού να επιλέξουν το δύσκολο δρόμο της μετανάστευσης σε χώρες, όπως η Αμερική, η Αυστραλία, η Γερμανία. Παρά το γεγονός ότι βρέθηκαν μακριά από τον τόπο τους δεν τον ξέχασαν και σε κάθε ευκαιρία προσέφεραν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους, όταν το χωριό είχε την ανάγκη της βοήθειας τους. Στα τέλη της δεκαετίας του '60 με αρχές της δεκαετίας του '70 επιλέχθηκε έκτακτη νότια του παλαιού τμήματος του χωριού, όπου κτίστηκαν για τους κατοίκους σπίτια από την «Πρόνοια». Τα τελευταία χρόνια πολλοί κάτοικοι για οικονομικούς κυρίως λόγους εγκαταστάθηκαν στα αστικά κέντρα, όπου και διακρίθηκαν επαγγελματικά. Οι δεσμοί τους με το χωριό παρέμειναν ισχυροί και συνέβαλαν στη δημιουργία των πολιτιστικών Συλλόγων του χωριού. Τέλος, το 1998 η κοινότητα Μεσοποτάμου καταργήθηκε με το νέο Καποδίστρια και εντάχθηκε ως Δημοτικό Διαμέρισμα στο Δήμο Χιλιχωριών με έδρα το Χανδρινού».